

LUMINA LUMII

„Eu sunt Lumina lumii; cel ce Îmi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții” (Ioan 8,12)

Publicație a Parohiei ortodoxe române „Toți Sfinții”- Grenoble

Numărul 1

Decembrie 2004

„Fecioara astăzi pe Cuvântul cel mai înainte de veci merge să-L nască în peșteră, în chip negrăit. Dăntuiește lumea auzind; slăvește cu îngerii și cu păstori, pe Cel ce voiește a Se arăta Prunc tânăr, Dumnezeu cel mai înainte de veci.” (Condac al Nașterii Domnului)

† Mitropolitul Iosif

SCRISOARE PASTORALĂ LA NAȘTEREA DOMNULUI 2004

Către tot clerul, cinul monahal
și poporul dreptslăvitor din întreaga Mitropolie

„Lăsați copiii să vină la Mine și nu-i opriți, că a unora ca
aceștia este împărăția cerurilor.»
Mt. 19, 14

Prea Cucernice Părinte, Iubiți Credincioși,

Am petrecut și anul acesta în post și rugăciune timpul de pregătire pentru a întâmpina marele praznic al venirii în lume a Mântuitorului Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Cel „de-o-ființă cu Tatăl”. El este Cuvântul Cel viu al lui Dumnezeu, „prin Care toate s-au făcut” - cum mărturisim în Crez. Ne pregătim pentru a putea primi din nou vestea cea bună a Întrupării lui Hristos și a înțelege această taină a tainelor descoperită nouă de bunătatea lui Dumnezeu : și anume, că Dumnezeu se face Om asemenea nouă, după firea omenească, ca pe noi să ne ridice la asemănarea cu El prin harul pe care prin Întrupare îl revarsă asupra noastră și a întregii făpturi. Hristos vine spre noi, în umanitate, pentru a-i descoperi omului cum să se apropie de Împărăția cerurilor pe care o și aduce în lume prin nașterea Sa din Fecioara Maria. O aduce în lume, dar și în sufletele noastre : „...Că iată, împărăția lui Dumnezeu este înlăuntrul vostru” (Lc.17,21).

Prin cuvântul pe care l-a lăsat apostolilor și ucenicilor și tuturor celor ce vor crede în El, cuvânt cuprins și-n Evanghelie, Hristos ne pregătește pentru a-L putea primi printre noi și înlăuntrul nostru ca pe însăși Împărăția cerurilor.

Toată viața noastră de fapt, de la naștere și botez până la moarte, este o pregătire a mării întâlniri, față către față, cu Hristos mai întâi și apoi cu Părintele Ceresc, cu Dumnezeu Cel laudat în Sfânta Treime. În

Postul Crăciunului trăim pregătirea primirii și întâlnirii cu Hristos ca o imagine și anticipare a întâlnirii celei din urmă cu Hristos Care va veni să judece lumea, să întâlnească față către față pe fiecare. Ne pregătim și luptăm, cu post și rugăciune, mărturisindu-ne păcatele, pentru a fi găsiți cu haina sufletului curățată, înălbită. Căci pentru aceasta vine în lume acum, Copilul Hristos, să ne aducă pace, iertare și spălare de păcatele noastre, și bucurie.

Știm că nu numai prin efortul nostru sufletul ni se curățește de necredință și păcate, ci mai ales prin harul pe care Cel Nou-născut îl revarsă asupra noastră și în noi prin Duhul Sfânt, în dar. Hristos ne iartă ca Dumnezeu adevărat și Om adevărat, iertarea fiind deplină. Avem nevoie de această curăție pentru a-L putea vedea și primi cu ochii sufletului și cu credință pe Hristos.

Duminică de duminică și în fiecare sărbătoare mulțumim lui Dumnezeu pentru darul iertării, pentru toate darurile sufletești și trupești pe care ni le-a dat și pe care ni le-a descoperit prin Fiul Său, în Biserica Sa cea sfântă, din care, iată, ne adăpăm și ne hrănim încă din fragedă pruncie.

Să nu uităm că Dumnezeu ne mai face parte de un alt mare dar, de neprețuit pentru om, și anume copiii. „Lăsați copiii să vină la Mine și nu-i opriți, că a unora ca aceștia este împărăția cerurilor” (Mt. 19, 14) - ne spune Mântuitorul, înțelegând prin aceasta că ni-l încredințează pe copil ca apoi să I-l încredințăm noi Lui. Copilul care se naște din noi nu este rodul întâmplării sau numai al propriei noastre dorințe, ci el vine prin darul nașterii de prunci sădit în noi de Dumnezeu Însuși, pentru că suntem făcuți după chipul Lui și suntem împreună-creatori cu El. Primul dar pe care-l facem noi înșine lui Dumnezeu primind copilul în familie, este botezul - nașterea din nou, cea « din apă și din Duh » - prin care el este înfiat, adică copilul nostru devine și fiu al lui Dumnezeu.

Mulți copii se nasc azi în familiile noastre. Îi aducem la Biserică și îi botezăm. Dar apoi să nu uităm să le vorbim despre Hristos și despre legătura lor cu Dumnezeu. Să nu ni se pară că este de ajuns ceea ce am făcut, botezându-l, și că-L va cunoaște el singur pe Dumnezeu mai târziu. Dacă nu-l creștem noi cu dragoste de Dumnezeu, greu o va mai descoperi singur după aceea.

Pentru fiecare în parte și pentru toți, Părintele nostru ceresc Îl trimite în lume pe Fiul Său ca să ne pregătească pentru Viață. Pentru aceasta ne-a lăsat Biserica. Hristos ne pregătește! Dar la rândul nostru avem datoria să pregătim pe copiii noștri să vină înspre Dumnezeu. Să-i învățăm că în Hristos care se naște ne este dat să ne întâlnim cu Dumnezeul Cel adevărat, cu Părintele ceresc Care este și ni se descoperă nu în iubirea de sine, egoistă, ci în dăruirea de sine.

Iubirea de sine se vede a fi astăzi unul dintre cele mai mari și mai complexe păcate din care răul își trage multă putere în lume. Egoismul, ura aproapelui, autosuficiența, nesimțirea în fața nevoii și suferinței celui de lângă noi, îmbogățirea fără măsură, lipsa de milă, chiar și păcatele trupești și multe alte păcate, care ne aduc moarte sufletească, vin din iubirea de sine cea fără Hristos. Iubirea de sine crește și se instalează în om încă din copilărie, pentru că părintele nu-l învață pe copilul său că tot ce are și ce este vine în primul rând de la Dumnezeu, în dar, fără nici un merit din partea noastră. Hristos Singur ne pregătește și ne dă putere prin ceea ce El este – Fiul lui Dumnezeu - pentru a depăși această slăbiciune și a o învinge. Și apoi, cum vom vorbi copilului de iubire și de dăruire acum la Crăciun – care este și o sărbătoare a dăruirii - fără să vorbim de dăruirea de sine a lui Hristos? Facem copiilor daruri și îi învățăm să dăruiască, dar să le spunem și că darul este doar un semn al dăruirii de sine pe care Hristos ne-o arată prin venirea Sa în lume. El ne aduce un alt fel de a ne iubi pe noi înșine și un alt fel de a renunța la iubirea de sine : cunoscându-L și trăind cu El în suflet. Îl putem pregăti, oare, pe copilul nostru în acest fel pentru viață și pentru lupta cu răul din afară și din suflet? Îl putem pregăti pentru mântuire? Iată întrebarea pe care o pune astăzi Biserica familiei, părinților creștini. Peste tot, slujitorii Bisericii sunt alături de părinți pentru a-i ajuta și a-i sluji în educarea și transmiterea credinței copilului botezat. Ajutați-i și lucrați împreună cu ei la educarea copiilor.

Prin iesirea cea sărăcăcioasă a Betleemului, Hristos ne aduce Viața cea mai presus de viață, Lumina cea mai presus de lumină, Adevărul cel mai presus de orice adevăr. El se face „Calea, Adevărul și Viața” noastră. Să-i hrănim pe copiii noștri cu hrana tare a credinței, pregătindu-i pentru viața care-i așteaptă și aici, în lumea aceasta, neuitând că cea de aici ne pregătește pentru cea de dincolo, a cărei poartă ne-o deschide Hristos prin nașterea Sa astăzi în lume.

Vă doresc dumneavoastră tuturor Sărbători fericite și un An Nou cu bucurie și binecuvântare de la Dumnezeu! La mulți ani !

“Nașterea Ta Hristoase, Dumnezeu nostru, răsărit-a lumii Lumina cunoștinței; că întru dânsa cei ce slujeau stelelor, de la stea s-au învățat să se închine Ție, Soarelui dreptății și să Te cunoască pe Tine, Răsăritul cel de sus, Doamne, slavă Ție.” (Troparul Nașterii Domnului)

Iisus Hristos - lumina lumii și îndumnezeitorul omului

de Pr. Acad. Dumitru Stăniloae

Dumnezeu nu este numai ultimul adânc abisal, de neajuns, al existenței, ci are în Sine și puterea comunicării Sale prin cuvânt. Și Cuvântul prin care se comunică este Fiul Său, născut din Sine din eternitate... Prin El ca cuvânt vorbea Dumnezeu lumii, înainte de întruparea Cuvântului și, deplin, după întruparea Lui. Căci prin ea (întruparea) a luat o formă sesizabilă de către om. Și prin aceasta le aduce și viața veșnică, fiind Lumina iubirii. E viața dumnezeiască revelatoare și comunicată, care prelungeste viața Sa și în trupul omenesc asumat și, prin el, în toți oamenii purtători de trup, care se deschid Lui.

Însuși Iisus Hristos spune „Eu sunt lumina lumii; cel ce Îmi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții” (Ioan 8,12). Cuvântul, ca Fiul al lui Dumnezeu, iubește pe Tatăl și pe Duhul Sfânt, iar, ca atare, poate arăta iubirea și bunătatea către oameni. Iubirea și bunătatea unui om se reflectă pe fața lui ca lumină, pentru că e deschis celorlalți, pentru că se dăruiește lor. Dacă iubirea și bunătatea iradiază din om ca lumină, cu atât mai mult iradiază din Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu Cel întrupat, devenit Cuvântul comunicat, revelator, luminător și iubitor, în mod accesibil, oamenilor. Iubirea Lui, văzută ca Lumina de pe fața trupească a Lui, arată că materia poate deveni mediu comunicabil al stării spirituale, poate fi transfigurată de spirit. Între materie și spirit nu se mai menține o opoziție sau o despărțire de nedepășit... Cel unit cu Dumnezeu se comunică și el și, deci, luminează din iubire, dăruiește celui cărui i se comunică viața din viața sa. Egoistul, însă, nu comunică nimic din sine altuia, de aceea nu este nici lumină, nici viață pentru altul. El este o existență încremenită în sine, lipsită de mișcare, o existență „moartă”... De aceea, viața în

deplinătate și fără sfârșit nu poate veni celor create decât de la Dumnezeu cel infinit în viață. Deci, după întruparea Fiului Lui, (viața) vine de la Iisus Hristos, prin cuvântul, faptele și orice comunicare a Lui. Și tocmai prin faptul că dă viață deplină lumii, îi dă ei și lumină sau viceversa.

Lumea nu este anulată prin lipsa lui Hristos din ea, nici viața din ea, dar devine „moartă”. Lumea și viața din ea rămân ca un mediu posibil pentru a face pe Hristos străveziu; și prin ele se poate comunica omului, care crede în El, „Lumina lumii”, sens al lumii; ele rămân cale posibilă spre unirea deplină cu El.

Fără Hristos, lumea n-ar fi pentru om decât cea care-i aduce puține plăceri trecătoare, urmate de greutate, de boli greu de suportat și, la urmă, moartea totală. Hristos e Dumnezeu care vine în lume ca om, rămânând și Dumnezeu și, ca atare, nu poartă plăcerile trecătoare, dar suportă greutățile ei (foamea, oboseala etc.) și moartea, ca să treacă prin ele El Însuși ca om și să ne treacă și pe noi la viața veșnică.

Fără Hristos, ca Dumnezeu venit ca om în lume, dar rămânând și Dumnezeu, lumea este întuneric, pentru că nu ne-ar pregăti pentru viața veșnică, plină de bucuria veșniciei, comuniunii cu El, ci moartea sau totala îngustime, în veșnica monotonie și în nesfârșitul chin. Căci e făcută din nimic, nu din ființa lui Dumnezeu. De aceea, numai în legătură cu El se umple de lumină, se face străvezie pentru adâncirea noastră nesfârșită în cunoașterea Lui și pentru comuniunea cu El și, de aceea, și pentru comuniunea dintre noi.

Prin iubire și comunicare cu El, Hristos ni s-a făcut atât cale spre El cât și țintă. Ni s-a făcut cale și ținta ca om apropiat și adevărat, dar și ca Dumnezeu care ne dă puterea să înaintăm spre El, deși suntem

numai oameni. Căci ni Se dă, nu numai ca model de om, ci ne și atrage spre unirea cu Sine ca Dumnezeu și ne îndumnezeiește sau ne umple de puterile dumnezeiești în acest scop.

El era, ca om, mediu desăvârșit al puterilor Sale dumnezeiești, de la început, dar, ca să ne arate aceasta prin faptele Sale concrete, a făcut din umanitatea Sa un astfel de mediu vizibil și succesiv prin viața Sa desfășurată în asemenea fapte, ca să poată omul credincios să-L imite. Se arată parcurgând și El o cale omenească concretă. Ne-a dat puțința să-L vedem ca o cale străbătută concret cu umanitatea Sa plină de dumnezeire, ca să imităm și noi faptele Sale, chipul bunătății și curăției Lui în asemenea fapte, ca o cale străbătută din copilăria Sa până la jertfa pe cruce. Ne-a arătat cum să ne manifestăm blândețea, curăția de patimi, răbdarea, iubirea, prin faptele Sale concrete. Toată viața Lui e o lumina concretă... Urmând pe această cale, prin credința în Hristos vom ajunge și noi la înviere, ca la viața neîngustată, în veșnica fericire, cum a ajuns Hristos ca om. Fiindcă ne vom arăta și noi fii ai Tatălui ceresc și frați ai Lui după har.

Înainte de venirea în trup, Cuvântul lui Dumnezeu nu ni se descoperise deplin ca Fiu al lui Dumnezeu, deci nici Dumnezeu deplin ca Tată. Cuvântul lui Dumnezeu ne apare încă în calitate de Pedagog spre Dumnezeu, deci ca un fel de Stăpân poruncitor. Deci nu ni se arătase în maxima apropiere și comunicare spirituală, ca Frate în umanitate, făcându-ne și pe noi împreună cu El fii ai lui Dumnezeu, ca Tată. Aceasta se arată prin faptul că ne vorbea indirect prin prooroci... Acum Se arată clar ca Lumină și ca sensul cel mai adevărat al existenței noastre, făcându-ni-se, ca Frate, cale ca să ne unim cât mai mult cu El, ca frați ai Lui și fii ai Tatălui Său, nemărginit și fără de început.

Fiul lui Dumnezeu l-a creat pe om în stare să se poată bucura în mod conștient de iubirea și viața Lui dumnezeiască nemărginită și să răspundă iubirii Lui cu iubirea sa liberă; a făcut firea omenească capabilă ca Persoana Lui să poată manifesta prin ea iubirea Lui față de Tatăl și față de oameni. A făcut-o cu voința ce aspiră să exprime, prin limbajul ei conștient, iubirea Lui față de oameni și să săvârșească prin firea omenească actele de iubire, până la jertfa față de Dumnezeu și față de oameni. A făcut omeneșul în stare să simtă iubirea Fiului lui Dumnezeu față de Dumnezeu Tatăl și față de oameni în formă omenească. În toate acestea se arată că a făcut-o după chipul Lui. În toate se luminează că omul este făcut pentru legătura strânsă cu Dumnezeu, cu capacitatea lui de a fi îndumnezeit după har, pentru orizontul supralumesc, deși este unit cu lumea.

Prin întrupare, Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca lumină deplină omului, arătându-l capabil să fie făcut fiu al lui Dumnezeu și frate al Său, ca Fiu al lui Dumnezeu, și în stare să se înalțe, prin Duhul Sfânt al Fiului, la viața neînchisă în lumea aceasta. L-a arătat făcut pentru o viețuire de comuniune cu Sfânta Treime, pentru o viețuire de intimitate cu Sfânta Treime, pentru o fericire veșnică în această comuniune. Creația, în general, s-a arătat prin întruparea Fiului făcută pentru o unitate a ei în Dumnezeu – pentru o viață comună cu viața nemărginită a lui Dumnezeu.

În felul acesta am cunoscut Adevărul. Nu mai socotim ca adevăr ultim lumea, ci pe Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Creatorul lumii și al oamenilor, Mântuitorul acestora de sub puterea morții și de perspectiva întunericului iadului. Am cunoscut pe Hristos ca Lumină sau ca sens pozitiv suprem al lumii și al oamenilor. Am cunoscut că El este Adevărul din care sunt și spre care sunt duse toate. Am cunoscut că cei ce socotesc lumea ca ultimul adevăr sunt într-o minciună, luând întunericul unei „culturi” atee drept lumină... Singur Hristos este Adevărul, fiindcă singur El, ca Dumnezeu cel venit la noi în trup, este calea care ne duce la viața nesfârșită.

(extrase din vol. „Iisus Hristos lumina lumii și îndumnezeitorul omului” Ed. Anastasia, București, 1993)

Colegiul de redacție : Pr. Cătălin Adrian Cordoș, Cristian Dascălu (redactor-șef), Corina Véersé.

Parohia „Toți Sfinții”- Grenoble, France. Mitropolia Ortodoxă Română pentru Europa Occidentală și Meridională.

Centre Oecuménique de Poisat , Place George Brassens, 38320 Poisat, France. Site web : <http://tousaints.free.fr>

Contact : Pr. Cătălin Adrian Cordoș , tel : 06.14.26.31.21, e-mail : ccordos@yahoo.com
